Ο Μύθος της Ορθοδόξου Μαρτυρίας εις τους διαλόγους με αλλοδόξους (Ιωάννης Κορναράκης, Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 5 Ιανουαρίου, 2007

Στο φύλλο του «Ο.Τ.» της 17-11-06 δημοσιεύθηκε κείμενο με τίτλο: «Η επικοινωνία με τους αλλόδοξους δυνατότητα ορθοδόξου μαρτυρίας».
Το εν λόγω κείμενο στηρίζει και προβάλλει τη συμμετοχή των ορθοδόξων στους διαχριστιανικούς διαλόγους με το γνωστό επιχείρημα ότι η επικοινωνία μας με τους αλλοδόξους αποτελεί μοναδική ευκαιρία προσφοράς, εκ μέρους μας, της μαρτυρίας της ορθοδόξου αληθείας, την οποία η Εκκλησία μας κατέχει!
Πρόκειται, σήμερα, για έναν ισχυρισμό, ο οποίος στηρίζεται στην κοινή λογική, σύμφωνα με την οποία η επικοινωνία μας αυτή επιβάλλεται ως **μονόδρομος** μιας τέτοιας προσφοράς, εφόσον είναι λογικό να δεχθούμε ότι, εάν δεν συναντηθούμε εν διαλόγω με τους αλλοδόξους αδελφούς μας, δεν μπορούμε να τους πληροφορήσουμε πειστικά για τον πλούτο των αληθειών της πατερικής μας παραδόσεως και γενικά για την **ορθοδοξία** της πίστεώς μας!
Αλλά ένας τέτοιος ισχυρισμός θα ήταν πράγματι, σήμερα, ένα πειστικό επιχείρημα για τη συμμετοχή της Εκκλησίας μας σε τέτοιους διάλογους, εάν υπήρχαν όντως οι όροι και οι προϋποθέσεις και οι συνθήκες εκείνες, οι οποίες θα καθιστούσαν πραγματοποιήσιμο ένα τέτοιο έργο μαρτυρίας της ορθοδόξου πατερικής διδασκαλίας στους πλανεμένους αλλοδόξους αδελφούς μας!
Εντούτοις, σήμερα, πολλοί παράγοντες, ποικίλης φύσεως, αποδεικνύουν **ουτοπικό** έναν τέτοιο ισχυρισμό ή μέθοδο επικοινωνίας μας με τους αλλοδόξους, με στόχο την ανάπτυξη της **ιεραποστολικότητας** της Εκκλησίας σε χώρους διαχριστιανικών διαλόγων, στους οποίους κυριαρχεί το **οικουμενιστικό** πνεύμα, της αλλοτριώσεως της **χριστιανικής πίστεως** από τα στοιχεία της αγιοπνευματικής-χαρισματικής της δυναμικής! Έτσι κάτω από τις προϋποθέσεις και τους όρους, υπό τους οποίους οι διάλογοι αυτοί πραγματοποιούνται σήμερα, το επιχείρημα της αναγκαιότητος αναπτύξεως ιεραποστολικότητος της Εκκλησίας στους εν λόγω χώρους, ως ουτοπικό, αποτελεί **μύθο**.

Και είναι αλήθεια ότι ο **μύθος** αυτός γίνεται σήμερα πιστευτός και αποδεκτός από ανθρώπους της Εκκλησίας, οι οποίοι δεν γνωρίζουν τα συμβαίνοντα στον οικουμενιστικό χώρο του Παγκοσμίου Συμβουλίου των Εκκλησιών ή στους διαλόγους με τους παπικούς και γενικότερα στις διαθρησκειακές δραστηριότητες! Εξάλλου, τα συμβαίνοντα στους οικουμενιστικούς χώρους, που θεμελιώνουν την πραγματικότητα του **μύθου**, στο ουτοπικό επιχείρημα της δυνατότητος μαρτυρίας ή

ιεραποστολικότητος, είναι μεταξύ άλλων και τα ακόλουθα:

1. Κάθε ετερόδοξος εκπρόσωπος, σε ένα διαχριστιανικό διάλογο, έχει συγκεκριμένη αποστολή να εκθέσει και να υπερασπισθεί την ομολογιακή του πίστη στις σχετικές συζητήσεις. Δεν προσέρχεται, καταρχήν, σ' ένα διάλογο, για να αναζητήσει καλύτερες θέσεις στην προσωπική του πίστη. Έπειτα, οι ομολογιακές διαφορές μεταξύ Ορθοδόξου Εκκλησίας και ετεροδόξων - αιρετικών - διδασκαλιών, είναι συνήθως διαμετρικά αντίθετες, και δεν μπορεί να επηρεάσει αποφασιστικώς μια ορθόδοξη μαρτυρία τον ετερόδοξο αποδέκτη!
Εν προκειμένω, ο συνάδελφος Πατρολόγος Καθηγητής Στυλ. Παπαδόπουλος, με πολυετή εμπειρία στους χώρους των διαχριστιανικών διαλόγων, βεβαιώνει ότι: «*Δεν συνέβη μέχρι σήμερα, κάποια Ομολογία να εγκαταλείψει στοιχείο της διδασκαλίας της ως αποτέλεσμα των διαλόγων... Κάποιες ίσως δευτερεύουσες πρακτικές πλευρές δυνατόν να δέχθηκαν οι εταίροι μας να αλλάξουν· ποτέ στοιχείο της διδασκαλίας τους...*» (1).

2. Εκ της πρακτικής του τρόπου διεξαγωγής των διαλόγων αλλά, κάποιες φορές, και του είδους της παρουσίας και δράσεως ημετέρων εκπροσώπων, βεβαιώνεται, το αντίθετο, ότι δηλ. ορθόδοξοι εκπρόσωποι, όχι μόνο δεν δίνουν την οφειλομένη μαρτυρία αλλά στηρίζουν ετερόδοξες θέσεις.
Σε έκθεση, του Μητρ. Περιστερίου Χρυσοστόμου και π. Θ. Ζήση, σχετικά με τη συμμετοχή ημετέρων σε συγκεκριμένο διάλογο, σημειώνονται και τα εξής· «*...οι ορθόδοξοι αντιπρόσωποι εις τους διαλόγους παρουσιάζονται "τελείως απαράσκευοι" και δεν συμφωνούν μεταξύ τους. Πολλά ορθόδοξα μέλη, λόγω αγνοίας, υιοθετούν ΡΚαθολικάς απόψεις... και απορρίπτουν τας Ορθοδόξους ή θεωρούν τον διάλογον προσωπικήν των υπόθεσιν και βάσει των προσωπικών γνωριμιών και συμφερόντων καθορίζουν την θέσιν των...*» (2).

3. Στους διαχριστιανικούς διαλόγους, οι ετερόδοξοι προτιμούν θέματα, ή ζητήματα, τα οποία, όπως εκτιμούν, μας ενώνουν, αλλά ποτέ δεν δέχονται να συζητηθούν εκείνες οι διδασκαλίες, που μας χωρίζουν! Γεγονός, που βεβαιώνεται από το περιεχόμενο των «κοινών δηλώσεων», που συντάσσονται μετά το πέρας ενός διαλόγου!
Και εδώ σημαντικά και αποδεικτικά είναι όσα σχετικώς βεβαιώνει ο καθ. Στ. Παπαδόπουλος· «*Στο διάλογο με τους ΡΚαθολικούς έλαβα μέρος για δέκα σχεδόν έτη. Κατά το χρονικό αυτό διάστημα, συντάχθηκε σειρά κειμένων και σε κανένα απ' αυτά «δεν αναφέρεται ότι οι δύο Εκκλησίες έχουν δογματικές διαφορές». Οι ΡΚαθολικοί αρνήθηκαν επίμονα να γραφεί κάτι τέτοιο και οι Ορθόδοξοι άνετα το δέχθηκαν, παρά την έντονη επιμονή μου να σημειωθεί το γεγονός των δογματικών διαφορών... Θέλουνε να μη εμφανίζεται ο διάλογος ως οφειλόμενος σε δογματικές διαφορές αλλά σε ψυχολογικές και πολιτικές ή —το πολύ— σε διαφορές Θεολογικών «Σχολών»*! (3)

4. Αλλά κάθε προσπάθεια εκφοράς ορθοδόξου μαρτυρίας, σ' ένα διαχριστιανικό διάλογο, αποβαίνει αδύνατη, λόγω των σχετικών καταστατικών αρχών του Π.Σ.Ε.

Έτσι:

α) Η Οικουμενική Χάρτα (2000) προτρέπει να παραιτηθούμε από την ιεραποστολή στους ετεροδόξους, επειδή αυτό θεωρείται προσηλυτισμός. Έτσι «*υποσχόμεθα να μη προτρέπωμεν ανθρώπους να αλλάσσουν την Εκκλησίαν αυτών*». (4)

β) Μας έχει επιβληθεί η αρχή (Βανκούβερ 1983), σύμφωνα με την οποία οι θεολογικές διαφορές είναι σε κάθε περίπτωση νόμιμες και δεν θεωρούνται ως εμπόδιο για την ενότητα των διαφόρων ομολογιών. Την αρχή αυτή ανανέωσε και ισχυροποίησε η αρχή της Θ' Γεν. Συνελεύσεως του Π.Σ.Ε. στο Πόρτο Αλέγκρε της Βραζιλίας (2006), σύμφωνα με την οποία· «*Η αποστολική πίστη της Εκκλησίας είναι μία, αλλά μπορούν νόμιμα να υπάρχουν διαφορετικές διατυπώσεις της πίστεως της Εκκλησίας*».
Ο Θεός θα εναρμονίσει τις διαφορές και θα εξαφανίσει «*τις ανθρώπινες αδυναμίες*!». Η οικουμενιστική αυτή νομιμοποίηση των αιρέσεων εξουδετερώνει τον ορθόδοξο χαρακτήρα κάθε μαρτυρίας εκπροσώπου της Εκκλησίας μας!
Το επιχείρημα επομένως, το οποίο συγκινεί ιδιαίτερα τους αγνοούντες ορθοδόξους πιστούς τα συμβαίνοντα στους οικουμενιστικούς χώρους των διαχριστιανικών και διαθρησκειακών διαλόγων, και τους πείθει να έχουν την άποψη ότι πρέπει να πηγαίνουμε στους διάλογους αυτούς, λόγω του χρέους μας να δίνουμε την ορθόδοξη μαρτυρία, αποτελεί μύθο, ο οποίος εξυπηρετεί τους σκοπούς των οικουμενιστών «ορθοδόξων», κληρικών και λαϊκών!
Η ιεραποστολικότητα της Εκκλησίας ανθεί θεοφιλώς, πράγματι, στους χώρους της εξωτερικής δραστηριότητος των ιεραποστολών, όπου οι ψυχές των αποδεκτών του ορθοδόξου μηνύματος της εν Χριστώ σωτηρίας το προσλαμβάνουν διψαστικώς και το βιώνουν και συγκροτούν την νεόφυτη Ορθοδοξία! Την Ορθόδοξη... Ορθοδοξία!
Η ιεραποστολικότητα της Εκκλησίας δεν συγκινεί νόες διαποτισμένους από την επάρατη αίρεση! Ας μη αποπροσανατολίζουμε με μύθους την ορθόδοξη συνείδηση του πληρώματος της Εκκλησίας!

Σημειώσεις:

(1) «Ορθοδόξων Πορεία», 2000, σ. 17 (Παρά Π. Σημάτη. Διαχριστιανικοί - Διαθρησκειακοί Διάλογοι. Έκδ. ΤΗΝΟΣ. Αθήνα, 2003, σ. 40 εξ).

(2) Γ. Ψαλτάκη. «Οικουμενισμός», σ. 18 (Παρά Σημάτη, σ. 64).

(3) «Ορθοδόξων Πορεία», σ. 130 (Παρά Σημάτη, σ. 64 εξ.).

(4) «Ορθοδόξων Πορεία», σ. 130 και Ν. Βασιλειάδη, «Πανθρησκειακός Οικουμενισμός», 2000, σ. 11, 18 (Παρά Σημάτη, σ. 41).

(Πηγή: «Ορθόδοξος Τύπος» 22 Δεκ 2006)